

30 ára veitslan hjá Hildur & Rakul

Innihaldsyvirlit

1. 1001 nátt	2
2. Aldan	3
3. Alt hann átti á fold	4
4. Eg siti so eina	5
5. Eins og áarstreymur rennur	6
6. Eitt sunnukvöld í plantasjuni	7
7. Eros	8
8. Fagra blóma	9
9. Í góðum veðrið hann dyrgdi	10
10. Kom og dansa	12
11. Leygarkvöld í Havn	13
12. Lívsmynd	14
13. Piano Man	15
14. Rasmus	17
15. Sára	18
16. Sildavalsurin	19
17. Sjeikurin	20
18. Så længe jeg lever	21
19. Tað er leygarkvöld	22
20. The wild rover	23
21. Vandringsmen	24

1. 1001 nátt

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt.
Eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mótt.

Eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.

Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit fingu at síggja at einki er lánt.

Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt. Eftir 1001 nátt.
Hvat um tað ...

2. Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
Rekandi vökstur um klettar og brot,
Síðani, saman við ótta og vónum,
Hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,
Nem við meg, nert ikki við,
Sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
Dregur meg at tær og rekur meg frá,
Eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
Veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Tak í meg, ...

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil styggja,
Fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
Lyftur meg upp nú og letur meg liggja,
Myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum slær.

Tak í meg, ...

Ræddist eg sjógvini við myrkri og megi,
Visti meg stíga á ótryggan veg,
Líknandi leið, men við rekandi gleði,
Gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

Tak í meg, tak um mín iva,
Nem við meg, nert ikki við,
Sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.

3. Alt hann átti á fold

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð,
hann var gamal og lá til at doyggja,
- men hann teskar tó enn hesi orð.

Leið meg einaferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt.
Lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kei hevur lagt.

Hetta far varð mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð,
nú til hvíldar eg ruraður blívi
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín dekksvakt er komin at enda
og mítt tørn til at stýra er av,
vil eg ongantíð heim aftur venda
til tað stóra og brúsandi hav.

4. Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvøld
og hugsið um teg, mín elskaða
nú sólin ferð niður og náttin gerst køld
og stjørnunar glitrað himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians götur fjöll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur eru saman her
við longsli eg taki teg í favn
aftaná hesa longu vandamiklu ferð
og teski titt elskaða navn.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians götur fjöll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

5. Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdagarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind !
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit pjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggjíð seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða;
trív tí í ein vallara song!

Tá ið eftir dagsins hita,
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund

6. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina lótur og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða...

7. Eros

Vilt tú ikki sita her
eina lótu nú hjá mær
so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær
Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
legg teg bara her so væl
fevn og kroyst míni kropp

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon so veik
:/: har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik :/:

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í

Tú mást ei fara heim í kvøld
verð nú her hjá mær
so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær

Tú mást ei fara heim
Ver nú her hjá mær
La la la ...

8. Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrást hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
Tað er hon, eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er.
Mín hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er.
Einaferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við.
Fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

9. Í góðum veðrið hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.

Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvær teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.

Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvær
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.

Á havinum riturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.

Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina fóroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.

Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.

Hann mintist til drongin sum dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;

men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
:/: Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalsker :/:

10. Kom og dansa

Kom og dansa, hjartans kæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um sötan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: „Eg elski teg!“
∴ Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein frið og føgur dreymanátt. ∴:

11. Leygarkvøld í Havn

Sildarok í Singapore,
rukkulív í London town,
einki samanberast kann
við leygarkvøld í Havn.
Lat teg í tín besta jakka
og tín bummulls-vest,
nú skulu vit í býin,
nú skal tað vera fest.

Gloym bert tínar hjartasorgir
og títt undirbit,
vit skulu mála býin reyðan –
Havnin skifta lit.

Busta allar tínar tenn
og cowboy-styvlarnar,
so skalt tú síggjast millum menn,
tær eingin kemur nær.

Kom við mær á Káta hornið,
kvøldarprát og grin,
náttin gongur móti morgni,
reypa, dansa og syng.
Gongulag í gongugøtu
mangan tykist tungt,
tó eftir hesa megnarløtu,
vit halda lagið ungt.

12. Lívsmynd

Enn eri eg ungar
Og enn í góðum lag,
Mær tørvar einki fóðibræv
Til at prógva tað.

Eg minnist ei mín barnadóp
Og mína grulvutíð;
Nú eri eg nóg vaksin
Til at skilja hvat og hví.

Eg vil elska, eg vil syngja,
Eg vil fevna kærleikan,
Eg vil leita til tey støð,
Har eg finni sanleikan.

Lívið er mítt listarverk,
Eg máli jú hvønn dag;
Um eg fylli hundrað ár,
Ei liðugt verður tað.

Vónin er at myndin mín
Ein mildan skugga fær,
Tá fólk úr øllum heiminum
Frælsið ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so mongum menniskjum,
Sum altíð vilja tað ...

Vilja gráta, vilja flenna,
Ynskja frið í heiminum,
Og við álit' á hvønn annan
Læra mangt av lívinum.

La la laaa ...

13. Piano Man

It's nine o'clock on a Saturday
The regular crowd shuffles in
There's an old man sitting next to me
Making love to his tonic and gin

He says, "Son can you play me a memory
I'm not really sure how it goes
But it's sad and it's sweet
And I knew it complete
When I wore a younger man's clothes."
La, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

Now John at the bar is a friend of mine
He gets me my drinks for free
And he's quick with a joke
or to light up your smoke
But there's someplace that he'd rather be

He says, "Bill, I believe this is killing me."
As a smile ran away from his face
"Well, I'm sure that I could be a movie star
If I could get out of this place."

Oh, la, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Now Paul is a real estate novelist
Who never had time for a wife
And he's talking with Davy, who's still in the Navy
And probably will be for life

And the waitress is practicing politics
As the businessmen slowly get stoned
Yes they're sharing a drink they call "Loneliness"
But it's better than drinking alone

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

It's a pretty good crowd for a Saturday
And the manager gives me a smile
'Cause he knows that it's me they've been coming to see
To forget about life for a while

And the piano it sounds like a carnival
And the microphone smells like a beer
And they sit at the bar and put bread in my jar
And say, "Man, what are you doing here?"

Oh, la, la-la, di-di-da
La-la di-di-da da-dum

Sing us a song you're the piano man
Sing us a song tonight
Well we're all in the mood for a melody
And you've got us feeling alright

14. Rasmus

Menn / kvinnur / øll

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum.

Hann eigur sær bæði hestar og neyt.

So hevur hann hjallin niðri í fjörum,
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.

Men Rasmus, ja Rasmus, hann følir seg so eina,
hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.

Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímír ikki longur.

Aaa, aaa, aaa ...

„Nú má eg mær finna eina fitta gentu,
hevði eg torað at ligið framvið.

Eg fylgdi Rasminu, sjálvt um teir mangan flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig. ”

Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímír ikki longur.

*Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,
vinirnir arga hann, so hann er ofsta nokk so flatur.*

Aaa, aaa, aaa ...

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin
yvir á nesi og norður um á.

*At friggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:*

„Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?”
„Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggað,
í triati ár havi eg væntað teg at friggja”.

Aaa, aaa, aaa ...

15. Sára

Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tænir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.

Hjá Peri uppi Suðuri,
hon passar høsn og neyt,
og so dugir hon so sera væl at kóka Peri greyt.
:/: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :/:

Sára seymar blóðmørsindur – eltir garnatálg.
Hon er so von og tekkilig, og so er hon so fjálg.

Hon bindur troyggjur, vøttir mær
og lappar hvørja spjørr,
og fyrí tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.
:/: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :/:

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt leygarkvøld.
O, Sára! Sára! Sára mín, – o, sum tú tá var køld.

Mánin skein á sund og fjør
og gylti frystu ong;
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør spong.
:/: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :/:

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára mín,
tá skalt tú vera brúðarklødd, so føgur og so fín.

Hjá Peri uppi Suðuri,
vit gifta okkum inn;
tann fyrsti lílti sprellibassin, hann skal eita Finn!
:/: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :/:

16. Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.

Skiparin rópar um stýrhúsrút:
„Hey, latið springið ganga!”

Koyrir so á motorin,
snotilig skútan er vorðin.

Setur so kós í ein landnyðring,
loggið bert snurrar ein sólarring.

Skiparin sjógvín gradar,
brúkar sekstant og radar.

„Gerið nú greitt bæði trossar og gorn,
tí nú setast skal!”

Setan var góð, væl teir fingu í
á fímtan favna dýpi.

Gørnini fímti teir settu út,
av tunnum verður knípið.

Avhøvda flestu og gelda,

aðrir teir salta og skelda. Kokkurin gamli tó glaður er,
„komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom, fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!”

Sigla so inn aftur leygarkvöld,
teir glaðir munnu sjunga.

Harmonikan áður so deyð sum sild,
man út í dansin runga.

Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar sum murra.

Har er bert ruðul og eingen kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós!

Har eru sildaknassar,
umframt teir sildabassar,
sum gorn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvöld.

17. Sjeikurin

Hon liggur har í songini við dýnu uppendir øs
Eg spryji, “tú hvat bæðir tær, tú gjört meg heilt nervøs”
Hon svarar ikki fyrr enn eg spryji einaferð afturat
So smílist hon so droymandi og sigur; veitst tú hvat?

Tú skuldi hitt hann
Ein sjeik so fittan
Hann er lekkrasta pettið sum finnst her á jørð
Tað allar besta
Eri um at bresta
Um eg ikki skjótt síggi hann so verði eg ør
Ja eg verði púra ø ø ø ø ør
So púra ør

Hon hoppar úpp úr songini og dansar alt hon kann
Úr ørminum ósjónliga er dreymurin hon fann
Hon leggur ikki merki til mín tí hon er so glað
Hon dansar og hon syngur og eg snýki meg avstað

Tú skuldi hitt hann
Ein sjeik so fittan
Hann er lekkrasta pettið sum finnst her á jørð
Tað allar besta
Eri um at bresta
Um eg ikki skjótt síggi hann so verði eg ør
Ja eg verði púra ø ø ø ø ør
So púra ør

18. Så længe jeg lever

Så længe jeg lever,
så længe mit hjerte slår,
så længe vil jeg elske dig.

Men du er en rullesten,
du har ikke nok i én.

Derfor må du gå din egen vej.

Du si'r du har en anden ven,
hvad jeg frygted' mest
er hændt mig nu igen.

Du fortæller li'som sidst,
at det' den store kærlighed.

Okay min blomst, behold ham blot i fred.

Så længe jeg lever...

At tiden læger alle sår,

si'r de vise mænd.

Jeg håber de forstår,
hvad de taler om,
jeg tror det næppe, simpelthen fordi:
De aldrig prøved dette helt forbi.

Så længe jeg lever...

19. Tað er leygarkvöld

Tað er leygarkvöld í kvöld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru kold,
komið og fáið tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni
sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
kom og dansa við mær.

Hoyr so kátir tónar út
gjøgnum vindeygað sær smoyggja nú.
Hvussu kanst tú kenna sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Tak um miðjuna ...

Og tá myrkrið fjalir fold
tak tá gentuna í hondina.
Tá so döggin legst á mold
leiðast tit til strondina.

Tak um miðjuna ...

Legg á varrar hennar koss
strúk so blítt og eymt um purlurnar
burt er alt, sum fyrr var knoss
og burt allar kurlurnar.

Tak um miðjuna ...

Eydnulandið tykkar er
har í fjálgu skýming sera blítt
tað sum síðan hendi har
er í tínum huga frítt.

Tak um miðjuna ...

20. The wild rover

I've been a wild rover for many's the year
And I've spent all me money on whiskey and beer
But now I'm returning with gold in great store
And I never will play the wild rover no more

And it's no, nay, never
No, nay never no more
Will I play the wild rover
No never no more

I went to an alehouse I used to frequent
I told the landlady my money was spent
I ask her for credit, she answered me nay
Such a custom as yours I can have any day

And it's no ...

I brought from me pocket ten sovereigns bright
And the landlady's eyes opened wide with delight
She said:'I have whiskeys and wines of the best
And the words that you told me were only in jest'

And it's no ...

I'll go home to my parents, confess what I've done
And I'll ask them to pardon their prodigal son
And when they've caressed me, as oft times before
I never will play the wild rover no more
And it's no ...

And it's no, nay, never
No, nay never no more
Will I play the wild rover
No never no more

21. Vandringsmen

Oss kann du møte på all verdens vejer,
vår fot har trått på alle markens muld.

Den bylt vi bær på, det er alt vi ejer,
men vi har stjerneglint og måne gull.

Vi har en drøm, en verden bak om pannen,
så langt den rækker er den evig vår.
Ja, vi har sjø og vi har gyldne lande
med nye eventyr hvor hen vi går.

Når sol går ned og det bliver skumringstider,
vil bekken nynne oss en melodi.
For vi er vandringsmenn i verden vide,
og ingen gledestund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad som vi, er ingen mann på jord,
som vi når natten sine stjerner tender
og lar dem lyse i en vandrers spor.